

щѣше за освобождаването на злодѣца и разбойника. За него всички вдигаха ржце, за неговата свобода се застъпваха всички въ единъ гласъ; а за човѣка-светецъ, за безгрѣшния и непорочния, въ честь на когото преди петъ дена хиляди гласове викаха „Осана“, сега не бѣ произнесена ни една съжалителна дума.

— А какво искате да сторя съ тогова, когото вие наричате юдейски царъ? — злобно попита Пилатъ. Тълпата го прекъсна съ бѣсни викове: „Разпни, разпни го!“ Трети пътъ ги запита управительтъ: „Но какво зло е сторилъ той? Азъ не намѣрихъ въ него нищо да заслужава смъртъ, затова следъ като го накажа, ще го пусна“.

Но тълпата се вълнуваше като бѣсна. Фарисеитѣ вземаха прахъ и го хвърляха нагоре; кжсаха си дрехитѣ, скубѣха си коситѣ. Пилатъ гледаше отъ високия столъ това развълнувано море, тия разярени лица, пламнали очи, разпѣнени уста; слушаше дивашкитѣ имъ викове, и страхътъ все по-силно свиваше сърдцето му. Какво ще стане, ако освободя Исуса? Нѣма ли да се вдигне бунтъ срещу менъ, нѣма ли да ме наклеветятъ предъ римския императоръ, че покровителствувамъ неговитѣ врагове, и това да стане причина да изгубя службата си? Тия и редица още страшни мисли се въртѣха въ главата му. И най-сетне си каза: „Ще го накажа силно, сетне ще го изведа унизенъ предъ тѣхъ. Може би, като го видятъ тъй жалъкъ, ще се успокоятъ и ще отстъпятъ“. И веднага разпореди да заведатъ Исуса въ една ниска стая, дето обикновено наказваха престъпниците, и да го подложатъ на тежки изтезания. На такова наказание тогава подлагаха престъпниците, преди да ги приковатъ на кръста. Страдалеца